

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

25. Vtru[m] 70. hebdomades ab an. 7. Artax. Longim. exurgant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

spatium prophetico Vaticinio, & diuina ordinatione contraxisset ad Messiam, & eius in carne Oeconomia, siue ob rationem iam ex Saluatore quemadmodum in senectute vitæ hominis abbreviata dicitur.

Quid si anni puri lunares fuissent.

8. Si annos Lunares sine embolismo propugnarem, primò faceret plurium annorum hebdomadè, nec vllò alio Scripturæ loco, neq; in vllò loco habere: Angelum tamen eam obscuritatem adhibere potuisset. Arabes talem annorum formam instituerunt, & obscurarunt. Sicuturdi. inquit, Salianus ad an. m. 3609. num. 9. Angelum in obscura, & tenebris prophetia, vti annu illi quidem populo visitatis, Lunaribus videlicet, non tamen in tantum modum, propter omisos embolismos. Enimvero negari non potest, quod nitem, quædam verba præter communem morem accipi: sic tres annos dimidio, vocat tempus, tempora, & dimidium temporis, & septem annis Nabuchodonosor inter bestias egit, septem tempora nominat. Suarius, si per annos solares embolismo reiecto, non alia ratione, habere explicari possent, non dubitavit illas ita accipere. Sauidò Passioni Domini deputatem annum 32. æræ Christi, eundemque vltimum vltimæ hebdomadæ desinentem, vel annum 31. eiusdem æræ, & 489. hebdomadam; eundemque ad annum 444. ante Christi epocham alligato.

QVÆSTIO XXV.

Virum septuaginta hebdomades ab anno septimo Artaxerxis Longimani exurgant.

Multi id negant. idque sex argumentis

1. I D plerique aut disertè, aut tacitè negant, qui alicui præcedentem annum suffragantur, quod sex argumentis specie tenus adductis demonstrat. Iohannes Salmeron, illo prolegomeno 43. Primò, Quia Elsdra non videtur in Solymam venisse, vt ciuitatem, sed vt cultum diuinum instauraret. Annus vrbem restaurandam non accepit pecuniam: etenim ea quam rex dedit, erat ad tantum opus nimis exigua. Terriò, Si Longimanus per Elsdram in centium ruinas suscitandi copiam fecit, cur non iure meliori dicens, quod & Darium, idem indulgisse? Quartiò, si hoc, anno septimo Artaxerxis conuenit, est Elsdra; quid opus erat postea anno 20. Nehemiam à rege discedere, vt in Iudæam sese conferret? Quintò, cur solus Nehemias laudaretur tanquam & maximè murorum instaurator? Sextò, quomodo inde hebdomades deduci & ad tempus passionis Dominicæ accommodari possent?

Opinio auctoris.

2. E contrario nullius hac de re calculantium placita mihi magis rationibus videntur, quàm eorum, qui hisce hebdomadibus computandis, sua ratio ab anno septimo Longimani ordiuntur. Est Cedreni, Sanctij, Corradi,

P.
H. Philipp

Chronologia
vet. Testam

A IV
17

elli sententia magis fauet Salmeron, quam huic. Postquam enim egisset de anno 20. Artaxerxis, quod si, inquit, retrocedamus, per 13. annos, dicendo initium hebdomadas numerandi sumendum esse à septimo anno Artaxerxis, quando misit Esdras scribam non à vigesimo eius anno, quando misit Nehemiam; essent præcisè 70. hebdomades, additis tribus annis post Christi mortem, cum dimidio, in quo verè terminandæ sunt. Sæpius etiam inculcat Christum passum esse, non in fine, sed in medio postremæ hebdomadis. Hos annos vult esse solares, & methodum per Olympiadas tempora metiendæ esse exactissimam: quam tamen fatetur vitiosam fore, si hebdomadam origo ad annum 20. Artaxerxis reducat. Huc etiam venire compelluntur, qui hic annos solares putant, vnicum tantum regnandi initium in Longimano agnoscunt, & sub passionis Dominicæ tempus hebdomadam interitium concludunt. Vide auctores q. præced. num. 2. recensitos.

3. Vt hæc sententia facilius intelligatur, meminerit Lector Artaxerxem Longimanum occiso Artabano imperare cœpisse anno 1. Olymp. 79. vel instante, vel potius currente, vt alibi declaravi. Deinde in annis Longimani prius occurrere mensem Casleu, qui Hebræis est nonus, quàm Nisan, qui est primus mensis anni sacri, vt 2. Esdræ cap. 1. & 2. annotabam. Cum igitur annus septimus Longimani currente anno ante Chr. 458. inierit, vt ex tabula annorum expansum patet; mensis primus, quo Esdras sese Ierosolymam versus, in viam dedit, incidit in 3. Olymp. 80. iam penè desinentem, Mensis verò quintus quo Ierosolymam peruenit, curtebat cum anno 4. Olymp. 80. anno ante Christum 457. cui si adijciatur annus 33. æræ Christi, exurget 490. siue vltimus vltimæ hebdomadis, tunc inceptus, & anno sequenti, hoc est, tricesimo quarto æræ Christi finitus. Pari modo annus hebdomadam 484. qui est primus vltimæ hebdomadæ, orietur anno Dom. 27. & 28. finietur Iulio Silano & Silio Nerua Coss. quibus iniit 15. Tiberij.

4. Tertio meminerimus Christum passum vel anno 32. æræ Vulgaris, Athenobarbo, & Vitellio Coss. vt plerique tradunt cum Baronio, vel anno 31. Tiberio V & Sciano Coss. vt volunt Deckerius, Petauius, Bucherius. Qua de controuersia latè egi Opusc. de annis saluatoris. Itaque ex sententia Baronij Christus baptizatus est, post septem & sexaginta duas hebdomadas, nempe, hebdomade 70. non primo mense, nec primo anno, sed sub medium anni secundæ istius hebdomadæ, anno 29. æræ Christi die 6. Ianuarij duobus Geminiis Coss. cruci verò affixus anno Dom. 32. ætatis suæ 34. inchoato sub medium anni quinti 70. hebdomadis, nimirum in medio huius hebdomadis, non Mathematicè, sed moraliter sumpto, siue in posteriori medietate, vt dictum quæst. 23. numer. 10. & 11. Ex sententia verò Deckerij, Christus est sub

66 2

medium

Trihis
notanda.Quando
passus
Christus.

P.
H. Philipp

Chronolo
vet: Testan

A IV
17

medium anni quarti, baptizatus sub medium anni primi postremi
dæ, quod mihi semper visum est, valdè probabile.

*Probat
opinio Al.
Rozæ.*

5. Quod sub aduentum Esdræ, edicta aliqua Longimani promou
runt, testatur sacra pagina 1. Esdræ 8. v. ultimo. *Dederunt autem edicta*
qui erant de conspectu regis, & Ducibus trans flumen. Hæc autem edicta con
lum de rebus ad religionem & cultum diuinum proximè spectant
etiam de Vrbe instauranda, vt bene conijciunt Cedrenus, Sordani
lius, Deckerius, Petauus, Nec deest huic explicationi ex Scriptura
tum, 1. Esdræ 7. v. 8. *Dedit ei (Esdræ) rex, secundum manum Domini Deum*
omnem petitionem eius. Non est autem dubium quin Esdras pro hoc
maximè, templo iam restituto, desiderauerit, ac petierit Vrbis restitui
ad templi præsidium & ornamentum, vt bene ponderat Cornelius
v. 9. Esdras de Deo loquens: *inclinauit*, inquit, *super nos misericordiam suam*
rege Persarum, vt daret nobis vitam & sublimaret dñm Dei nostri, & carerem
dines eius, & daret nobis sepem in Iuda & Ierusalem. Quid enim est hoc
pli solitudines extruere? quid dare sepem in Iuda & Ierusalem? non est
cam denuo statuere, quæ iam ante sub Dario Hystaspis relictione
Vrbis atque adeò mœnium instauracionem indulgere, tum vt carere
nio reuerfuitas ibi sedes figerent, tum verò maximè ne templum, qu
tis iam donarijs augmentum & pluribus augendum, nec nisi votum in
diuino cultui dicatum erat, in pago, veluti solitudine quadam relict
hostium incurfibus expositum videretur. Huc accedit, quod quidam
rum dicebant Nehemiæ: *murus Ierusalem dissipatus est, & porta eius in cin*
igni. 2. Esdræ 1. vers. 3. non utique à Nabuchodonosore, sed vicinis
rum hostibus, qui pijs Esdræ conatibus obfistebant. Ex quibus
babiliter colligimus potestatem Vrbis reparandæ adique sacre, vbi
quadam muniendæ prius Esdræ concessam, quàm Nehemias heredit
cogitaret, siue hic eiusdem facultatis confirmationem, & quasi notum
tum habuerit, quod valde probabile est, siue non.

Ad 1. arg.

6. Ad primum Salmeronis Argumentum facile est dictum Nehemi
nisse quidem Ierosolymam, vt cultum diuinum promoueret, sed
spectasse, vt templum totius regni vnicum esset in Vrbe muni
que Esdræ facta est solum potestas templi sacrificia & carerem
randi: sed etiam iudices ac præfides constituendi. 1. Esdræ 7. vers. 11.
extruendi solitudines, & erigendi sepem in Iuda & Ierusalem. 2. Esdræ
vers. 9.

Ad 2.

7. Ad secundum dici potest: Regi propositum erat, non erogare
pecuniæ, quantum Vrbi & muro yndique reparando satis esset: sed

aliquod pro arbitrio largiri. Ad *tertium*, ante ostensum est factam à Cyro & Dano Civitatis rursus extruendæ potestatem. Ad *quartum* bene replicat Sanctus Nehemias à rege Persarum non solum postulasse Urbis instaurandæ copiam, quam iam habebant Iudæi: sed potius ut Ierosolymam proficisci liceret, & eos iuvare qui in Urbis restituendæ opus incumbabant, arduum sane & prolixum, quod plures exigebat manus, & tales sumptus, quales ab Esdra & socijs non facilè, nec nisi longiori tempore poterant suppeditari. Ad *quintum*, cur solus Nehemias ab Ecclesiastico lauderetur supra indicabam q. 19. numer. 5. Sed alij ad Esdræ etiam huius gloriæ partem derivant, ut Africanus & Eusebius apud S. Hieronymum Dan. 9. quibus ipse assentiens Epist. ad Paulin. Esdræ, inquit, & Nehemias instaurant templum, & muros extruunt civitatis.

8. Ad postremum iam data est responsio, tum verbis Salmeronis num. 2. relatis, tum ratiocinijs numer. 4. propositis. Imò Cornelius hic concl. 2. ait, à posteriori certum videri, ab anno septimo Artaxerxis inchoandas esse has 70. hebdomadas, easque tribus annis post Christi mortem finiri. Quod de annis completis verum est: ex opinione Deckerij & Petavij; ex Baronij verò sensu de inceptis tantum.

9. Fateor equidem probabiles esse supputationes eorum, qui hæc hebdomadas educunt ab anno 20. Artaxerxis, post Artabani interitum imperantis, vel etiam à parente in regni consortium adsciti: malo nihilominus eas ab anno septimo illius accersere & annis 490. solaribus concludere. Siquidem lunares nulla interpositione embolismi simplices, nusquam mihi vel in divinis codicibus, vel apud Mosaicæ legis assecras reperire licuit, nec scimus, utrum & quando Artaxerxes cum Xerxe regnare cœperit, eò quod anno septimo ab obitu parentis videatur Esdræ Sacerdotem in Iudæam misisse. Inde, si annos 490. quales alias Scriptura vsurpat, numeremus, erunt vsque ad Christum Duodecem sexaginta novem annales hebdomadæ, & passionem Christi, legaliumq; abolitionem, in dimidio postremæ hebdomadis, deprehendemus. Itaque sine pertinacia Danielis hebdomadas ordior anno 7. Artaxerxis Longimani deficiente, ab Orbe creato 3584. Olymp. 80. quarto ineunte, vel fortè in Kane: Urbis conditæ 297. à rege Cyro 103. à casu templi 134. denique ante vulgarem epocham nati Salvatoris 457.

DAN. X. v. 1. & 4.

VEst. 1. Anno tertio Cyri regis Persarum, verbum reuelatum est Danieli. Hic annus non fuit tertius, ex quo primum Cyrus apud Persas inierat regnum; sed ex quo Chaldæorum adeptus erat imperium, ut docent Cornelius & alij mox recensendi. Anno enim primo captivitatem soluerat. 1. Esdræ 1. Anno secundo

66 3)

cundo

P.
H. Philipp

Chronolo
v. Testan

A IV

17

cundo Iudæi templum & Urbem instaurare conati sunt, sed vicin
lumnijs opus est impeditum ib. cap. 4. Anno tertio Danieli lapsus
hæc visio. Recole, quæ de annis Cyri disputata sunt 2. Paralip. 36.

Quæstio
no 1011
Chr.

Verf. 4. Die autem vigesima & quarta mensis primi &c. Ceterum
scribit anno ante vulgarem æram Christi 529. cyclo Solis 13. lit. F. E.
na 5. die 5. Aprilis fer. 7. Capellus anno 537. Malo cum Tormello, Sicut
tauo reuocare ad annum 535. cyclo Solis 7. lit. Domin. F. cyclo Lunæ
& 12. Sic dies ista 24. Nisan hand procul aberat à die 10. Aprilis fer. 7.
tè ad annum præcedentem id reuocari possit: siquidem annus tertius
cupat partem anni Iuliani ante Chr. 536. partem 535.

DAN. XI. v. 2.

ECCE adhuc tres Reges stabunt in Perside, & quartus distabitur apud
verbis non prædicitur, post Cyrum, tres tantum reges futu-
pore imperij Regis Persarum: sed prius tres futuros in Perside reges
surgat quarto loco princeps opulentissimus, nempe Xerxes, quem
Cyrum regnavit Cambyses, Smerdis, Darius Hyltaspis. Simili lo-
mula facer textus narat, Saulem prius biennium regnasse, quæ dicitur
tria millia de Israel, iuxta notas 1. Reg. 13. v. 1.

DAN. XIII. v. 1. & 65.

Historia
Sufannæ

ERAT vir habitans in Babylone. Hic ordo temporis non seruatur. Quæ
nim ea quæ præcedentibus capitibus legimus acciderunt. Dicitur
minimum octogenarius, anno 3. Cyri, etiam si septennis fuisse dicitur
quia Babylonem migravit, anno Ioakim tertio vel quarto inuenit: tunc
buchodonosor & successores eius imperarunt, annos septuaginta, tunc
Cyri Monarchiam, cuius anno 3. Danieli oblata est visio cap. 10. in
pta. Quando Daniel Sufannam liberavit, necdum iuuentutis auge-
serat, ut indicat verf. 45. huius capituli, cumque duceretur ad mortem,
Dominus Spiritum sanctum pueri iunioris cui nomen Daniel. Vnde bene
cui interpretes, hanc historiam ordine temporis inter caput 7. & 12.
bri inferendam esse: in Græcis Codicibus, Synopsi Athanasij, & ver-
tabica describitur, capite, ac videri eam fuisse primam Danielis prophe-
siquidem iudicio de Sufanna peracto, Daniel factus est magnus in conspectu
lib. 2. de illa & deinceps, v. 64. quando vero ea præstitit, quæ præcedunt

tibus capitalis consignata sunt, iam erat in magna apud omnes æstimatione. At quoniam præcisè tempore gesta sint, quæ hic de Susanna referuntur, non constat.

Verf. 65. *Et rex Astyages appositus est ad patres suos, & suscepit Cyrus Perses regnum suum.* Theodoretus hæc refert ad finem cap. præcedentis, Pererius ad calcem cap. 9. nonnulli arbitrantur his verbis significari historiam Susannæ tempore Astyagis contigisse. Sed communior sententia censet hæc verba nullam habere cum præcedentibus connexionem: solum autem esse titulum eorum, quæ sequenti capite referuntur, ut intelligamus sequentes historias, de Bel, & Dracone, post obitum Astyagis contigisse. Ita Lyranus, Hugo, Carthusianus, Sanctius, Torniiellus, Cornelius. Favent translationes, Græca & utraque Arabica, scilicet Antiochena & Alexandrina, quæ hunc versiculum non attexunt fini capitis antecedentis, sed illo caput decimum quartum auspicantur.

Vtea quæ apud Daniele, capite præsertim 11. & 12. legimus, clare intelligantur, fateor equidem, apprime vtilem ne dicam necessariam videri Chronographiam regum Persarum, Alexandri Magni, eiusque tum in Ægypto, tum in Syria successorum: eam nihilominus hic non trado, quandoquidem de Persarum Monarchis egi 2. Paralipom. q. 3. 1. Esdræ q. 2. 3. 4. De regibus Ægypti & Syriæ, qui Alexandrum Magnum secuti sunt, agam Deo favente, ad initium lib. 1. Machabæorum, unde sine labore poterunt, quæ ad hæc prophetias spectare videntur.

Quando id contigerit.

NOTÆ